

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: L. S.**, nar. ..., státní příslušnost Ruská federace, bytem S. 388/6, K. V., *zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. května 2015, č.j. MV-124122-5/SO-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaná“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č.j. OAM-10401-20/DP-2014 ze dne 25.7.2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu

za účelem podnikání – účast v právnické osobě podle ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žaloba

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou, ve které uváděla, že je přesvědčena, že žalovaná porušila zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, neboť její rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), definujícím požadavky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Dále konstatovala, že v tomto smyslu pak žalovaná rovněž opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje ust. § 3 správního řádu. Podle žalobkyně nelze pak také přehlížet, že napadené rozhodnutí, stejně jako prvoinstanční rozhodnutí je v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány obou stupňů zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí nalézacího orgánu je nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný správní orgán své rozhodnutí zatížil touto vadou, když nezhodnotil řádně veškeré odvolací námitky a potvrdil bez dalšího prvoinstanční rozhodnutí. Žalobkyně se domnívá, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav, respektive skutkový stav tak jak byl zjištěn, je nesprávně vykládán k tíži účastníka řízení. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně neplní stanovený účel pobytu podnikání – účast v právnické osobě a na základě těchto zjištění dospěly k rozhodnutí o neprodloužení pobytového oprávnění. Tento závěr učinily správní orgány prakticky toliko na základě zjištění, že společnost, v níž je žalobkyně jednatelkou, nevykazuje zisky. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že skutečnost, že společnost nevykazuje zisky, zároveň dokládá, že žalobkyně neplní povolený účel pobytu. Dle názoru žalobkyně se správní orgán žádným způsobem nezabýval tím, jakým způsobem plní žalobkyně své povinnosti vyplývající z její funkce jednatelky. Společnost samozřejmě může být založena za účelem dosažení zisku, její jednatelka může vynakládat veškeré úsilí, aby společnost byla zisková, avšak tento účel se z objektivních příčin nedaří naplnit. Dle žalobkyně bylo povinností správního orgánu prokázat, že neplní účel pobytu. Závěr, že žalobkyně neplní účel pobytu, nemůže dovést pouze ze skutečnosti, že společnost žalobkyně nedosahuje zisku. Nelze přitom reflektovat na klíčovou argumentaci správního orgánu, který vychází z ust. § 420 zákona č. 89/2012 Sb., neboť činnosti a povinnosti jednatele není primárně odvislá od ustanovení občanského zákoníku, ale řídí se smlouvou o výkonu funkce jednatele. Pokud tedy se správní orgán domnívá, že účastník řízení neplní účel pobytu, měl svou pozornost soustředit na to, zda účastník řízení plní své povinnosti z této smlouvy vyplývající. Správní orgán není navíc tím, kdo by měl přezkoumávat vnitřní vztahy v soukromoprávním subjektu, ale má se soustředit na veřejnoprávní vztahy. Správní orgán měl pouze zkoumat, zda

žalobkyně byla po dobu povoleného dlouhodobého pobytu jednatelkou společnosti a zda v obecném rámci plnila své povinnosti jednatelky, a neměl zkoumat způsob fungování společnosti. Žalobkyně tak má za to, že správní orgán zcela nedostatečně zjistil skutkový stav.

Žalobkyně dále namítala, že žalovaný správní orgán nedostatečně přezkoumal podané odvolání, respektive se řádně nevypořádal s uplatněnými námitkami žalobkyně. Správní orgán sice konstatuje žalobkyní uplatněné námitky proti prvoinstančnímu rozhodnutí, avšak tyto v podstatě dále nijak neřeší, ale pouze je odmítá jako nedůvodné, aniž by zdůvodnil svůj závěr. Tento postup je v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí poukázala žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 A 48/2001 – 47 ze dne 11.8.2004. Napadené rozhodnutí tyto požadavky absolutně nesplňuje, když odůvodnění rozhodnutí je pouze kusé a schematické, aniž by byla vystižena podstata věci a hodnověrně vyvráceny odvolací námitky žalobkyně. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož výroková část rozhodnutí nemá oporu v odůvodnění. Výroková část prvoinstančního rozhodnutí je konstruována s odkazem na neplnění účelu pobytu ze strany žalobkyně, naproti tomu odůvodnění se soustředí na popis okolností ve vztahu k účelovosti jednání žalobkyně, což správní orgán potvrzuje, když uzavírá, že účastník se dopustil obcházení zákona. Podstatná je však skutečnost, že rozhodnutí je v tomto ohledu nejednoznačné a neurčité. Žalobci není jednoznačně vyloženo, jaký je vlastně zákonný důvod pro neprodloužení jeho povolení.

Žalobkyně dále v žalobě namítá, že správní orgány posoudily zcela nezákonně otázku přiměřenosti daného rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, tak jak předpokládá ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán se vůbec nezabývá otázkou, jak může být žalobkyni zasaženo do soukromého a rodinného života. Žalovaný správní orgán, který tuto otázku neposuzoval vůbec a pouze konstatoval přiměřenost rozhodnutí, ačkoliv žalobkyně uplatnila v odvolání zcela konkrétní a věcné námitky, s nimiž se žalovaný nijak nevypořádal, pak postupoval v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil.

Žalobkyně navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované

K námitce žalobkyně týkající se oprávnění přezkumu vnitřních vztahů v soukromoprávním subjektu žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně je při posouzení každé žádosti povinen zjistit, zda jsou v případě cizince splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro vyhovění žádosti, přičemž pro posouzení zahrnuje nejen zjištění, zda byly doloženy všechny zákonné náležitosti žádosti, ale také, zda jsou splněny ostatní zákonem stanovené podmínky, zejména zda v případě cizince není dán důvod pro nevyhovění jeho žádosti uvedený v ust. § 37 zákona o pobytu cizinců a v návaznosti na něj i v ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců. Důvodem pro nevyhovění žádosti tedy může být i ta skutečnost, že

cizinec neplní účel pobytu, případně tento účel pobytu neplnil i v minulosti, což může být například zjištěno výsledkem cizince ve smyslu ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v rámci kterého je cizinec zcela legitimně dotazován na své působení v konkrétní obchodní společnosti v případě žádosti o pobytové oprávnění za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Ve zbytku žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem

Projednání žaloby před krajským soudem proběhlo v nepřítomnosti žalované, která se z jednání řádně omluvila. Právní zástupce žalobkyně v průběhu jednání setrval na podané žalobě a navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.r.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Žaloba je nedůvodná.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 zákona o pobytu cizinců vztahuje obdobně.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).

Podle § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno.

Jedním ze stěžejních bodů celého řízení, jak před správním orgánem I. stupně, tak před žalovanou, bylo posouzení otázky, zda jsou naplněny podmínky pro to, aby mohla být prodloužena doba platnosti dlouhodobého pobytu žalobkyně za účelem podnikání, a to formou účasti v právnické osobě. K dané věci je nutno konstatovat, že správní orgány obou stupňů se zabývaly otázkou, do jaké míry byl účel, pro který pobývala žalobkyně na území České republiky, plněn či nikoli. Oba správní orgány aplikovaly na daný případ § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a uzavřely, že účel pobytu plněn nebyl. Ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se užíje v případech, kdy cizinec neplnil účel, pro který mu bylo oprávnění k pobytu uděleno, po celou dobu jeho pobytu na území České republiky. Oproti tomu ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by upravovalo případ, kdy by žalobkyně plnila účel pobytu po určitou dobu pobytu na území České republiky, avšak v důsledku nějaké následné překážky ho plnit přestala. Pokud by tak došlo k aplikaci ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců bylo by možné zabývat se otázkou, zda ten důvod, pro který přestala žalobkyně účel plnit je takovou závažnou překážkou, která by mohla mít právní důsledky spočívající v neprodloužení nebo prodloužení dlouhodobého pobytu. V daném případě však oba správní orgány na základě zjištěných skutečností přistoupily k aplikaci § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

K žalobní námitce, že správní orgány postupovaly v rozporu s ust. § 3 správního řádu, když nedostatečně zjistily skutkový stav věci, popřípadě, že zjištěný stav věci nesprávně posoudily a vykládaly k tíži žalobce, soud uvádí následující. Při posuzování této tvrzené vady řízení vycházel krajský soud z předmětu řízení před správním orgánem, kterým bylo řízení zahájené na základě žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě dle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na ust. § 35 odst. 3 téhož zákona se pobyt cizince neprodlouží, pokud ministerstvo shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 37 zákona o pobytu cizinců. Podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Krajský soud z obsahu správního spisu, zjistil, že s žalobkyní byl za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, proveden dne 7. 5. 2014 výslech. Žalobkyně uvedla, že působí jako jediná jednatelka obchodní společnosti ALLUR company s.r.o. (dále též „obch. společnost“) a zároveň je jejím jediným společníkem. Žalobkyni jakožto jednatelce společnosti je na základě smlouvě o výkonu založené ve správním spisu vyplácena měsíční odměna ve výši 16.080,- Kč hrubého. Předmětem podnikání této obch. společnosti je pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor a od roku 2011 i projektování, výstavba a opravy jednoduchých budov. Obch. společnost vlastní byt na adrese Sokolovská 388/6, 360 05 Karlovy Vary, jehož jednu místnost pronajímá žalobkyni, přičemž druhá místnost bytu je prázdná. Žalobkyně jakožto jednatelka společnosti hledá do této místnosti nájemce. Žalobkyně uvedla, že příjem obch. společnosti je tvořen příjmem z pronájmu části bytu a dále z půjček. Cílem žalobkyně je rozvoj činnosti obchodní společnosti, a to konkrétně nákup dalších nemovitostí a jejich následný pronájem turistům. K hospodářským výsledkům obch. společnosti žalobkyně uvedla a rovněž doložila, že za rok 2012 a 2013 byla obchodní společnost ve ztrátě. Z výkazů zisku a ztráty za roky 2009 až 2013, které jsou rovněž součástí spisu, vyplývá, že obchodní společnost pravidelně každý rok, kromě roku 2011, vykazuje

ztrátu. Dne 19. 5. 2014 byla žalobkyně prostřednictvím svého zástupce vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Této možnosti také dne 21. 5. 2014 využila a v písemném vyjádření ze dne 18. 6. 2014 uvedla, že má za to, že splnila veškeré podmínky nutné pro kladné vyřízení její žádosti a pokud má orgán jakékoli pochybnosti, nechť provede doplňující výsledky žalobkyně. Žalobkyně v tomto vyjádření dále namítla, že nebyly dosud zjištěny všechny skutečnosti mající relevanci k ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.

Soud má za to, že na základě zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně neplnila účel povolení k dlouhodobému pobytu a námitka žalobkyně je tak nedůvodná. Podklady založené ve spisu dokládají, že žalobkyně po většinu doby povolení k dlouhodobému pobytu pobývala na území České republiky, byla jednatelkou a jediným společníkem společnosti ALLUR company s.r.o., že si pronajímala od obchodní společnosti k soukromým účelům část bytu a že za výkon funkce jednatele obdržela každý měsíc od obchodní společnosti odměnu. Tyto skutečnosti však neprokazují, že by žalobkyně vyvíjela jakoukoli činnost směřující k plnění podnikatelského účelu. Rámec dokazování je v řízení o žádosti dán tvrzením žadatele, neboť správní orgán není oprávněn namísto žadatele jeho tvrzení jakkoli měnit či doplňovat. Bylo tudíž na žalobkyni, aby podrobně a konkrétním způsobem popsala, v čem spočívala v minulosti její činnost jednatele. Takové tvrzení se mohlo stát podkladem pro dokazování ve správním řízení. Žalobkyni prostor pro její tvrzení byl dán při výsledku účastníka řízení, jak vyplývá z protokolu o výsledku ze dne 7. 5. 2014. Žalobkyně při výsledku prakticky vůbec neuvedla, jaké konkrétní činnosti jakožto jednatelka společnosti v minulosti prováděla, jakou vyvíjela snahu za účelem udržení podnikání, jaké konkrétní výsledky přinesla její podnikatelská činnost, pouze uvedla záměry do budoucna, konkrétně, že jejím podnikatelským plánem za účelem rozvoje činnosti je koupě dalších nemovitostí a stavebních pozemků. Žalobkyně však k prokázání těchto svých záměrů a tvrzení neoznačila žádné důkazy, přestože ji tuto povinnost ukládá ust. § 52 správního řádu, dle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Žalobkyně ani neoznačila důkazy k prokázání skutečnosti, že se v minulosti pokoušela, či že se stále pokouší sehnat nájemce do druhého pokoje v bytě na adrese Sokolovská 388/6, 360 05 Karlovy Vary. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012 sp. zn. 9 As 80/2011, dle kterého platí, že: „...*aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“ Dle tohoto vysloveného právního názoru nestačí, aby žalobkyně tvrdila, že má určitý podnikatelský plán, ale podnikatelskou činnost musí i reálně vykonávat, a to převážnou část předmětného období. V souvislosti s porušením ust. § 3 správního řádu žalobkyně rovněž namítá, že správní orgány při svém rozhodování vycházely v podstatě toliko ze skutečnosti, že společnost nevykazuje zisk. Dle žalobkyně činnost společnosti směřovala k dosažení zisku a pouze v důsledku dočasně špatných ekonomických výsledků zisku nedosahovala. Soud toto tvrzení žalobkyně nezpochybňuje, avšak podstatnou skutečností v tomto případě je, že žalobkyně tyto své úvahy neopřela o žádné konkrétní důkazy. Rozhodnutí o neprodloužení pobytu není založeno pouze na tom, že společnost má záporné hospodářské výsledky, nýbrž především na tom, že žalobkyně nevyvrátila pochybnosti, zda společnost ALLUR company s.r.o. resp. žalobkyně v rozhodném období vykonávala podnikatelskou činnost. Dle názoru

soudu žalovaná resp. správní orgán I. stupně zjistili stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a soud považuje shora uvedenou námitku žalobkyně za nedůvodnou.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že je napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. *Podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 téhož zákona věty první odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Napadené rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 obsahuje důvody výroku rozhodnutí, jakož i odkazy na podklady, které žalovaná použila pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž patrné, jak se žalovaná vypořádala s návrhy a jednotlivými námitkami žalobce. Pokud jde o obecnou a nekonkrétní námitku žalobkyně o tom, že žalovaná nezhodnotila řádně všechny odvolací námitky a že odůvodnění rozhodnutí je kusé a schematické, soud uvádí, že z tohoto žalobního bodu není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobkyně neuvedla, s jakými námitkami se žalovaná nevypořádala, jaká část odůvodnění má být kusá, schematická a proč. K takovéto obecné námitce soud pouze konstatuje, že takovýto dojem z odůvodnění rozhodnutí nenabyl. Soud dále konstatuje, že žalovaná se zabývala i tím, zda je prvoinstanční rozhodnutí v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, což je patrné i z toho, že sama v napadeném rozhodnutí na str. 3 uvedla, že: „Komise dále postupovala podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., a dospěla k názoru, že odvolání není důvodné.“*

Žalobkyně dále namítala, že výroková část prvoinstančního rozhodnutí nemá oporu v odůvodnění. Ani tuto námitku žalobkyně neshledává soud za důvodnou. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, z jakých konkrétních skutečností a podkladů správní orgán I. stupně vycházel a na základě kterého zákonného důvodu správní orgán dlouhodobý pobyt žalobkyni neprodloužil. Tento zákonný důvod je patrný jak z výroku prvostupňového rozhodnutí, tak rovněž z jeho odůvodnění, když správní orgán dlouhodobý pobyt žalobkyni neprodloužil z důvodu neplnění účelu podnikání formou účasti v právnické osobě, pro který jí byl dlouhodobý pobyt původně povolen. Soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že se odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí soustředí na popis okolností ve vztahu k účelovosti jednání žalobkyně. Je pravdou, že správní orgán I. stupně vyslovil názor týkající se účelovosti jednání žalobkyně, nicméně rovněž dostačujícím způsobem zdůvodnil, z jakého důvodu má za to, že žalobkyně neplnila účel pobytu. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rovněž napadené rozhodnutí splňuje požadavky kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu na odůvodnění rozhodnutí, soud jej podkládá za dostatečně srozumitelné, a proto námitku žalobkyně týkající se nedostatku odůvodnění neshledává důvodnou.

K žalobní výtce směřující na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí krajský soud uvádí následující. Jelikož žalovaný správní orgán v dané věci aplikoval ust. § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců, nebyl vázán povinností plynoucí z § 37 odst. 2 in fine přihlížet při posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Z tohoto důvodu žalovaný správní orgán neaplikoval ani ust. § 174a zák. o pobytu cizinců vymezující meze při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí a tím ani toto zákonné ustanovení nemohl porušit. Žalobní výtky mířící na porušení tohoto hmotněprávního ustanovení § 174a zák. o pobytu cizinců nebyla soudem shledána důvodnou.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná. Žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci plný úspěch, nebyly náklady řízení přiznány, jelikož žalovaný správní orgán náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. dubna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková